

ПРЕЛЮДИЯ

Усѣщамъ те и въ топлитѣ си длани,
и въ бликналитѣ сълзи, и въ смѣха нечаканъ.
Познавамъ те: пжтекиѣ ти сж постлани
съсъ капки кръвъ и сълзи недоплакани. . .

Донѣкога, и нѣма да е късно,
ще тръгна пакъ сама съсъ своята несрета.
Но днесъ — гори, носи ме, пѣй ми непрекъснато
ти, радость, пратена ми отъ небето.

Когато спратъ на мене — топло вгледани,
едни очи, така невинни и унесени —
въ гърдитѣ ми се затопяватъ прѣспи ледени,
и въ ручей зазвучава млада пѣсень. . .

И пакъ обиквамъ и свѣта, и хората,
и черниятъ имъ трудъ, и празнитѣ надежди.
И вѣрвамъ пакъ въвъ Този, който бди отгоре,
и съ промисълъ сждбитѣ ни нарежда.